

Karanfilli Dev Amca, çocukları gökyüzüne, yıldızlar kadar yükseğe kaldırdı. Çocuklardan biri gökyüzünden kopardığı bir yıldızı arkadaşlarına göstererek: “Yıldız tutuyorum! Ellerimde bir yıldız tutuyorum!”.. diye bağırdı. Ama arkadaşları onu duymadı bile. Çünkü hepsinin elinde bir yıldız vardı. Onlar, yeryüzünde, yıldızları ellerinde tutabilen ilk çocuklardı.

Çocuklar sabah olmadan yıldızları yerlerine katıp gittiler. Karanfilli Dev Amca onları bahçe kapısına kadar uğurladı. Çocuklar bu geceden sonra, gizlice her gece yarısı gelmeye başladılar.

Fakat bu durum uzun süre gizli kalmadı. Büyüklükler, bir gün herşeyin farkına vardılar. Çok sinirlendiler ve çocukları cezalandırdılar. Ama Karanfilli Dev Amca’nın kendilerinden çok güçlü olduğunu bildikleri için ona bir şey yapamıyorlardı. Yine de bu olaydan sonra, ciddi ciddi ona bir kötülük yapmaya karar verdiler. Bu konu üzerinde çalışmalar yapacak bir kurul oluşturdular. Adı “Karanfilli Dev Amca’ya Kötülük Yapma Kurulu” olan bu kurul, hemen çalışmalara başladı.

Karanfilli Dev Amca olanlardan habersiz, yine karanfillerini suluyor, şarkı söylüyordu. Ama bir haftadır çocuklar gelmiyordu. Artık, Karanfilli Dev Amca’nın şarkıları hüzünlüydü. Şarkı söylerken, gözyaşları karanfillerin üzerine düşüyordu.

Ben küçük bir martıydım Doktor! Uçabiliyordum ama Karanfilli Dev Amca ve çocuklar için bir şeyler yapamıyordum.

Aradan günler geçti ve ilkbahar geldi. Çocuklar, yine her gün okula gidiyorlardı. O güneşli günlerde sınıflara doldurulmuş ve bahardan habersizlerdi. Onlara bilgisayar, petrolü, telefonu öğretiyorlardı. Bahar, öğretmenlerin umurunda değildi. Onlara numaralarıyla sesleniyorlar: “Sen 602 kalk ve tanklar nasıl çalışır anlat!” gibisinden sorular soruyorlardı. Çocuklar, o yıl barış için yapılan savaşları öğrendiler.

Böyle bir ilkbahar günü, Esra okula gitmedi. Karanfilli Dev Amca'nın evine gitti. Onu çok özlemişti ve görmesi gerektiğini düşünüyordu.

Karanfilli Dev Amca onun geldiğini, bahçesindeki kocaman salıncakta sallanırken gördü. Çok duygulandı. Esra'yı kucaklayamayacak kadar büyüktü; onu avucuna aldı ve yüzüne yaklaştırdı. Serçe parmağını Esra'nın kalbinin üzerine koydu ve kalbinin sesini yüreğinin yanında hissetti.

Esra, ona: “Biliyor musun, senin hakkında kötü şeyler düşünüyorlar! Birşeyler yapmalısın. Çok kocamansın ve seni saklayamam. Seninle istediğimiz zaman birlikte olamıyoruz ama sabahları okula giderken karanfillerini görüyoruz.